

Հովհաննես Թումանյան

Հ. Ղ. Ալիշանի հիշատակին

Թեպետև վաղուց հասել էր աշուն,
Ցամքած տերևուկն ըսպասեր հովուն,
Թե երբ ՚ի լերաց ծոցում փրչե խոր,
Ձրգե անկրսկիժ ի մահուն սև ձոր,

Այլ ես շանթահար ապշիմ վրշտակոժ,
Թե ինպչե՛ս ընկավ Նահապետն հայոց,
Մահու սև թախիժն երկիրն հայրենյաց,
Հոգին ձգելով երկինս առ աստված:

Ու աշխարհն ամեն թեև անցուցնաց,

Ծեր Նահապետն այլ տի գնար հոգնած,
Բայց, ավա՛ղ, որ մեր լեռներն աննըման
Իրենց շայիրին չետուն գերեզման,
Ու օտար լեռներ, անժանոթ հովտին
Մընաց՝ հայրենյաց անձուկն իր սրբտին.

Ո՛հ, լերունք ծաղկած, ո՛հ, ջուրք ծիծաղկոտ,
Չանուշիկ հովերդ ՚ի յիս աժեք մոտ.
Հողմո՛ւնք անուշիկք, եկեք մոտ ՚ի յիս,
Երգս ու շունչս առեք, տարեք ՚ի Մասիս:

Շարժի՛ր, դե՛հ շարժիր, ավագրդ Մասիս,

Արձան պարծանաց հայոց աշխարհիս,
Ահա շունչ ետ քեզ Նահապետն հայոց,
Հուր ետ հողեղենն ու հոգին հուր-բոց.
Շնչե, հա՛, շնչե ծրխիկ ծիրանի,
Որ քո գավակաց հուր նըշան ըլնի...

Դուք այլ շարժեցեք, մանկրտիք Հայկա,
Ի եզրը հողուն կօրհնենն ձեզ ահա.
Պինդ կացեք, աստված ցողե ՚ի վերեն,
Ծրլիք ու ծաղկիք, քանց վարդն ՚ի թփին,
Մի՛ սոռանաք բրնիկ աշխարհքն հայոց

Ու Նահապետին ասացեք հոգոց:

1901